

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Σ Ε Σ Ε Ν Α

Σε σένα, όταν κυττάζεται στη θάλασσα ή Σελήνη
 ώσαν ε' έσε παρθένα,
 όταν ο ήλιος τό πρωί τό άπιοστο κυμ' άφίνει...
 ο νούς μου είνε σε σένα...

'Εσένα βλέπο όταν πλανώ τ' άνήσυχο μου μάτι
 στο μακρινό τό δρόμο'
 έσένα τά μεσάνυχτα στο κρύφιο μονοπάτι
 πού όλοι περνούν με τρώμο.

"Όταν τ' άγέρι ανάλαρα τή θάλασσα χαϊδεύει
 άνοου τή λαλιά σου"
 όταν βαρύν τό σωμα μου τήν ερημιά γυρθεύει
 ζητώ τήν άγκαλιά σου.

Είσαι έδώ πέρα, αγάπη μου, κά σε κρατώ άπ' τή χείρα
 γυρνά στα γόνάτα μου...

'Ο ήλιος πού βάσιλες ε' έχω γιά φως τ' αστέρια !
 άχ,νάσουνα κοντά μου...

Γκxίτε

ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΡΦΙΑ

'Απάνω κεί ψηλά στο κορυφοβούνι,
 στέκει ένας πύργος σ' έρημ σκιοτεινιά'
 μά ζάτω όλη ή κοιλιάδα γοργαστραφτεί,
 χτυπούνται, λάμπουν άγρια τά σταθιά.

'Αδέρφια είνε τά δυό πού πολεμούνε'
 άπ' τό θυμό είνε κόζονια, φωτιά.
 Πές μου γι'ατ' τ' αδέρφια να μαλλώνουν,
 με τό σταθιά στο χέρι τους σαρχιά ;

Τών αδερφιών τό μίσος τώζει ανάνη
 τής Λάουρας ή σπιθόβολη κατά,
 'Ερωτικό τους έκαψε μεθισιά
 γιά τή γλυκειά περιήφανη κυρά.

Μά τάχα από τους δυό σε ποιόνε, πές μου,
 θά δάση τήν καρδούλα τής αυτή ;
 Νά τώβρης δεν μπορεί όσο κι 'άν φράξης.
 Σπαθιά ξεγυμνωμένο, 'βρες τό έσθ' !

Και πολεμούνε δίγως να δειλιάζουν'
 στο χτύπημ' άλλο χτύπημα άντχηεί.
 Δέτε κεί πέρα τ' άγρια σπαθιά τους !
 Κάτι φραχτό θά ίδουν τή νύχτα αυτή.

Χρόνια γλιούδες έρχονται καί πάνε,
 ο τώρος κρύβει άμετρήτες γενιές.
 Κι' άπ' τό βουνό ψηλά πάντα θλιμμένο,
 ο πύργος αίχνει κάτω έρημς ματιές.

Μά κάθε νύχτα στη βαθεία κοιλιάδα,
 —ό θαύμα !—όλα τρώγωμ' άνταλαούν.
 Μόλις έζει, μεσάνυχτα κτυπούσιν,
 τ' αδέρφια μανιασμένα πολεμούν.

'Ερρ. Χάινε

ελύτρωσε τήν βασιλοπούλαν τής παραδόσεως.«Έδεικνύοντο μάλιστα, ήμισίαν ώραν μακράν τής Βηρυτού, τό παλάτιον του Βασιλέως, τό σπήλιον του δράκοντος και τό μέρος όπου έξετίθεντο τά θύματα αυτού' ήτο δε και εκκλησία του 'Αγίου Γεωργίου επί του τόπου εν ώ έγένητο ο φόνος του δράκοντος. Ταύτα πάντα λεπτομερώς περιγράφουσι ο Γάλλος Γερβύ και άλλοι.» Κατά τον Μεσαίωνα, εις τας ιστορίας πολλών ιπποτών, αναφέρεται και ο φόνος του δράκοντος υπ' αυτών. Είς τήν «Απελευθερωθείσαν Γεωρουσαλίαν» του ο Τουρκοκύβας Τάσος ερχεται και μίαν περιγραφήν τοιούτου άνδραγαθήματος. 'Ο Ιταλός ποιητής φάινεται έχων υπ' όψην του εικόνα του 'Αγίου Γεωργίου, όπως και ο ποιητής 'Αριόστος εις τον «Μαινόμενον 'Ορλάνδον» του.

'Ο Ν. Πολίτης, εις τήν παράδοσον του άνδραγαθήματος του 'Αγίου Γεωργίου σώζοντος τήν βασιλοπούλαν, ειρρίσκει όμοιότητα προς τον άρχαιον μύθον του Περσούς, ελευθερωσαντος τήν 'Ανδρομέδαν εκτεθειμένην προς βοράν του κήτους. 'Ο τρόπος δέ με τον όποιον Βυζαντινοί συγγραφείς, ο Γεώργιος Κωδινός ιδίως, περιγράφουσι εικόνας του Περσούς και τής 'Ανδρομέδας και άφηγούνται τήν ιστορίαν αυτών άποδεικνύει τήν άλυσιον ή όποια συνδέει τήν 'Ελληνικήν παράδοσον του Περσούς και τήν Χριστιανικήν του 'Αγίου Γεωργίου.

Ποιητάι, περτογράφοι, δραματικοί συγγραφείς ακόμη έξήμνησαν τον Τροπαιοφόρον 'Αγιον. 'Ενα από τά όραιότερα ποιήματα είνε και τό πού Βέλιου ποιητού Βερβάνε, αληθινός ύμνος προς τον όραϊον άθλητήν τής Χριστιανοσύνης.

Στέφ. Δάφνης

ΖΗΤΕΙΤΑΙ προς έννοικίαν δωμάτιον. Πληροφορία στα γραφεία μας, Λέκκα 7.

Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

[Μεταφράσις εκ του 'Ιταλικού και ύποσημειώσις του κ. Χαρίλ. 'Αντωνίου. Ουδεις έχει δικαίωμα άναδημοσίεωσις της και εκδόσεως εκτός του μεταφραστού.]

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μερικοί από τους φίλους μου πιστεύουν μάλλον ότι ο 'Αγιος πραγματικά ήθέλησε να ζήσει θαύματα, για να μου αλλάξει τή γνώμη. Εύχαριστώ τους φίλους αυτούς για τή σπουδαιότητα, που κατά τή γνώμη τους, άπόδωσε ο 'Αγιος στο πρόσωπό μου, μά δεν ήμπορώ, κατά συνείδηση, να δεχθώ τήν τιμή, πού μου κάνουν. Οι πεποιθήσές μου, ως προς τή Θεότη, μου άπαγορεύουν άπόλυτα να λυγίσω τό μέτωπο μπροστά σ' άλλους, έχτος του Θεου. Μπροστά στο Θεό σβήνωμαι και ηδονίζομαι κάθε όμος ύπαρξη σε τούτον τον κόσμο, όντας πλάσμα, πρέπει να λατρεύη κι' όχι να λατρεύεται (1).

'Αργότερ, στα 1844, ο θάνατος του πατέρα μου μ' άνάγκασε ν' αναλάβω τή διεύθυνση τής οικογενείας μου και τό κυβέρνημα τής περιουσίας μου. 'Ημουν τότε 31 ετών κι' άγνοούσα όλας αυτές τές ύποθέσεις. 'Ο πατέρας μου με είχε κρατήσει πάντα μακριά άπ' αυτά τά ζητήματα. Βαρύ σφάλμα, πού τό έπωφεληθήκα ύστερα, για ν' αναθρέψω τά παιδιά μου, μά πού στάθηκε τότες για μένα αίτια συμφορών και στενοχωριών, επειδή, άπερβλεπτος διευθυντής και διαχειριστής, είχα κάνει, στο μικρό διάστημα τής διαχειρήσεως μου, συμβάσεις με τούς ξένους, πού όλες ίσως στάθηκαν επίζημιες στην οικογένειά μου.

Στά 1845 έκαμα ταξίδι στην Κρήτη. Μόνος μου σκοπός ήταν να βρω εκεί μορφωμένα πρόσωπα, για να διαβάσω κι' έξετάσω μαζί τους τά Κορητικά ποιήματα, να μάθω τή διάλεχτο, να μαζέψω όλα τά ποιήματα, όσα πιθανόν θά ήταν γραμμένα στην όμιλούμενη γλώσσα, ναν τά μελετήσω επί τόπου και να κάμω ύστερα μά συλλογή και μά όραία έκδοση άπ' αυτά.

Στό δρόμο έκείνου τού ταξιδίου, έπισκέφθηκα τήν Πάτρα, τό Μεσολόγγι, τήν Κορίνθ, τήν Πετραιά, τήν 'Αθήνα και τή Σύρο, πρώτου περάσω στην Κρήτη. Είδα επί τόπου εκείνους, πού λέμε Λογιώτατους. 'Απ' αυτούς ήταν μεγάλη ποσότητα στην 'Αθήνα, πού είχαν τον τύπο από μαθητές, φρεσκοβγαλμένους από τό σχολείο. Δέν έκαταδεχόντανε να μιλήσουν τή ζωντανή και κοινή σ' 'Εθνος γλώσσα και λοχρυσόντανε πως διακρίνονται, χρησιμοποιώντας μά σχολαστική κοραζιάτικη, πού τούς έκανε να περνούν στα μάτια του όχλου για μορφωμένο άνθρωποι.

Είκοσι χρόνια άργότερα, ή παρουσία στο νησί μου εκείνων των σχολαστικών, τώρα κυβερνητών και κυριών μας, μ' έβεβαίωσε για τήν ιδέα, πού είχα σχηματίσει γι' αυτούς. 'Η κατ' έξοχήν γνώση τους είνε ή Γραμματική. Τή μελετούν αιώνα' όχι τή Γραμματική τής γλώσσας των, πού δέν τήν καταδέχονται, αλλά τής άρχαίας 'Ελληνικής. Και σε δέ μπορούν να μιλήσουν τή νεκρή έτούτη γλώσσα, πού μελετούνε ή Γραμματική της, ούτε και ναν τήν ταυρίσουν με τήν όμιλούμενη γλώσσα, έδημιουργήσανε κάποια τεχνητή κοραζιάτικη, πού δέν είνε ούτε άρχαία, ούτε νεώτερη, παρά ένα μίγμα, πού λίγο τό καταλαβαίνει ο λαός. Αισθάνονται εύχαριστήη μ' αυτήν τήν κοραζιάτικη μεταξύ τους, ένψο τό σωμα του 'Εθνους μένει στο σκοτάδι (2).

Δέ μόρσερα να μαζέψω, παρά λίγα δημοτικά τραγούδια στο διάστημα του ταξιδίου μου αυτού. Στά Χανιά τής Κρήτης δέ βρήκα κανένα μορφωμένο, ικανό να με βοηθήη στες έρευνές μου και στη μελέτη των Κορητικών ποιημάτων, πού είχα πάρει μαζί μου. Για τά Χανιά, τή μόνη πόλη, πού έπισκέφθηκα στην Κρήτη, δέ θά μπορούσα να είπω μεγάλη πράγμα. Περιτριμωμένα με τοίχους, από τήν εποχή των 'Ενετών, είχαν δυό πύλες, πού ώδηγούσαν ες εσωτερικό του νησιού. 'Η μία, σε καλή κατάσταση ακόμα, είχε φρουρά από Τούρκους στρατιώτες, πού έισπραττα τό δικαίωμα τής εισόδου. 'Η άλλη, καταστρεμμένη από τό πέρασμα του χρόνου, δέν είχε καθόλου φρουρά, και περνούσε από κεί ελεύθερα όποιος ήθελε. 'Η Κυβερνητική αυτή κατάσταση είνε χαρακτηριστική τής κατάπτωσης αυτού του 'Εθνους, πού ή ύπαρξη του στην Ευρώπη είνε τώρα αληθινός αναχρονισμός. Οι σκλάβοι, οι ξεσηκωμένες γάτες, κι' άλλα φάρμακα φορτίμα, ριγμένα κάτω από τό παλάτι του Διοικητή Πασα και δλοτριγύρω, είνε δεύτερο χαρακτηριστικό σημείο του παραχρησαμένου και βάρβαρου αυτού 'Εθνους.

('Ακολουθεί)

1) Σημ. Μεταφ. Τέτοιες δημοκρατικές καινοτομίες ή σκοτασμένην έκείνη εποχή φρακά δέν τής ένοιούσε και γι' αυτό ο όχλος, φανταζόμενος άπ' όσους είχαν συμφέρο ναν τον κρατούν σταθιά, φηλοσόφες τό Λυκαρικό αίδω, ένψο και μόνο τά λόγια του Μπροστά στο Θεό σβήνωμαι και ηδονίζομαι είνε άρκια να δειξουν ποσο έστρεμει μά τέτοια γνώμη. Γι' αυτά όμους όλα μπορεί κανείς να λάβη μόν ήδία, αν διαβείη καλά τό 'Αγιον», τά Μυστήρια τής Κεραλονάας' κι' από τους «Χαραχτήρες του» μισρούς σχετικούς με τό ερωσκαρτικό γενικό ζήτημα και ιδιαίτερα τό χαρακτηρισμό «Φηροκρατικού Μάρτυρα».

2) Σημ. Λασιωρ. Κάθε φορά, πού παρουσιάζε κανείς καμιάν άναφορά στους πρότους διοικητές, πού με έστάλαν από τήν 'Αθήνα, τήν εδιάβαζαν προσεκτικά, δείχνοντας μεγάλη ενδιαφέρο για τή γλώσσα, πού μεταχρησίζονταν, χωρίς να προσέχουν στην άποψη και παρανόητους σε γραμματικές παρατηρήσεις, έπιστ' από τές όποιες ή δουλειά μας ήταν τελειωμένη !! Κι' έμεις .. έμεις .. άπελπιζόμεστε, βλέποντας τέτοιους διοικήσεις.